

Magdalena Górecka

Wokół pamięci i afektów – III Transdyscyplinarna Szkoła Letnia dla doktorantów

W dniach 2–4 lipca 2013 roku z inicjatywy Konferencji Kierowników Filologicznych Studiów Doktoranckich odbyła się III Transdyscyplinarna Szkoła Letnia. Tym razem doktoranci mieli okazję zdobywać wiedzę w malowniczej scenerii Zespołu Zamkowo-Parkowego w Baranowie Sandomierskim. Dawna siedziba rodu Leszczyńskich na trzy dni zamieniła się w ośrodek naukowy, skupiający młodych adeptów humanistyki z całego kraju oraz ich mentorów – wybitnych profesorów z Polski i z zagranicy. W tym roku trud organizacji przyjęli przedstawiciele uczelni krakowskich – profesor Zofia Budrewicz z Uniwersytetu Pedagogicznego oraz profesor Ryszard Nycz z Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W pracach Szkoły mogli wziąć udział najlepsi doktoranci wydelegowani przez kierowników studiów oraz wyłonieni w procesie naboru otwartego na podstawie zaproponowanych referatów. Celem wakacyjnych warsztatów była integracja środowiska naukowego, konfrontacja wiedzy, umiejętności i zainteresowań osób z różnych ośrodków i różnych specjalności, a także umożliwienie młodym humanistom kontaktu z nietuzinkowymi postaciami współczesnego świata nauki. Motyw przewodni tegorocznych zajęć oraz paneli doktoranckich stanowiły „Pamięć i afekty”.

Pierwszego dnia wykład inauguracyjny wygłosiła Marci Shore, profesor historii Uniwersytetu Yale, specjalizująca się w dziejach Europy Środkowo-Wschodniej, autorka książek *Kawior i popiół. Historia pokolenia oczarowanych i rozczarowanych marksizmem*, *Smak popiołów* oraz *Nowoczesność jako źródło cierpienia*. Prelekcja zatytułowana *The Afterlife of Totalitarianism – or, the ‘Uses and Disadvantages of History for Life’* dotyczyła „drugiego życia” doświadczenia totalitaryzmu we współczesnej pamięci zbiorowej. Profesor Shore zaskoczyła słuchaczy nie tylko znakomitą znajomością polskich realiów, ale także opanowaniem polskiego języka, którym posługiwała się w wielu późniejszych dyskusjach.

Wykład otwierający drugi dzień zajęć wygłosił profesor Robert Traba, dyrektor Centrum Badań Historycznych Polskiej Akademii Nauk w Berlinie, profesor

Instytutu Studiów Politycznych PAN w Warszawie oraz Freie Universität w Berlinie, kierownik projektu *Polsko-niemieckie miejsca pamięci/Deutsch-Polonische Erinnerungsorte*. W wystąpieniu pod tytułem *Emocje jako regulator zbiorowego zapominania i pamiętania. Kilka przedmiotów historii kulturowej* zaprezentował różne historyczne przykłady wypierania niewygodnych lub traumatycznych wspomnień, kształtowania się mitów pamięci zbiorowej oraz budowania tożsamości poprzez pamięć, zwracając uwagę na niezbywalny, emocjonalny aspekt mechanizmów pamięci.

Trzeci dzień Szkoły Letniej zainaugurował wykład zatytułowany *Miłość i strach. Afektywne doświadczenia etyczno-polityczne pamięci Shoah*, który wygłosiła profesor Dorota Głowacka z Uniwersytetu King's College w Halifax, autorka publikacji dotyczących problematyki Zagłady, m.in. *Disappearing Traces: Holocaust Testimonials, Ethics and Aesthetics*. Każdemu z wykładów towarzyszyły długie i żarliwe dyskusje.

Codziennie w godzinach przedpołudniowych odbywały się seminaria mistrzowskie prowadzone przez profesor Ewę Domańską (UAM/Stanford University), profesor Agatę Bielik-Robson (PAN/Nottingham University) oraz profesora Michała Pawła Markowskiego (University of Illinois, Chicago/UJ). Seminarium profesor Domańskiej (autorki książek: *Mikrohistorie. Spotkania w międzyświatach, Historie niekonwencjonalne, Historia egzystencjalna. Krytyczne studium narratywizmu i humanistyki zaangażowanej*) dotyczyło przewartościowań we współczesnych studiach nad pamięcią (*Memory studies po memory boom*). Badaczka zwróciła uwagę na wyczerpanie się dotychczasowego paradygmatu *memory studies*, nacechowanego kulturalizmem oraz traumacentryzmem. Kierując swoje zainteresowania ku posthumanistyce, Domańska przekonywała słuchaczy, iż studia nad pamięcią powinny wykorzystywać zdobycze nauk przyrodniczych (neurologii, biologii, biochemii itd.). Z kolei wobec współczesnej humanistyki zdominowanej przez politykę strachu (trauma, katastrofa, nekropolityka, melancholia), historyczka zaproponowała nowy, przyszłościowy projekt humanistyki afirmatywnej, opartej na witalizacji, dążącej do przekroczenia negatywności i do pozytywnego wzmocnienia podmiotu i wspólnoty. Podczas seminarium padały głosy i pytania doktorantów zajmujących się podobnymi zagadnieniami. Wiedza pani profesor na temat najnowszych trendów w humanistyce i zachodnich nowinek wydawniczych wywarła ogromne wrażenie na uczestnikach seminarium, a dyskusje trwały jeszcze długo po zakończeniu zajęć.

Profesor Agata Bielik-Robson (znana z publikacji takich, jak m.in. „*Na pustyni*” – *krypto teologie późnej nowoczesności, czy The Saving Lie: Harold Bloom and Deconstruction*) oparła swoje seminarium na problematyce filozofii ludzkiej skończoności, przekonując, że skończoność i afekty są wpisane w ludzką koncepcję podmiotu. Najsłynniejszej, Heideggerowskiej tanatycznej koncepcji skończoności,

w którą wpisana jest samotność, filozofka przeciwstawiła alternatywę w postaci natalistycznej koncepcji Hanny Arendt, wedle której to miłość jest podstawowym afektem ludzkiej skończoności. Podczas zajęć zatytułowanych „Miłość mocna jak śmierć. Alternatywne filozofie ludzkiej skończoności” zwróciła uwagę na hebrajskie inspiracje filozofii Arendt, ukazując diametralną różnicę między teologią hebrajską, w której życie jest skończone, a teologią chrześcijańską, która wyjęła żądło śmierci z ludzkiej egzystencji.

Wokół emocji w literaturze zorganizowana była tematyka zajęć profesora Michała Pawła Markowskiego (znanego m.in. z publikacji *Pragnienie obecności. Filozofie reprezentacji od Platona do Kartezjusza, Polska literatura nowoczesna. Leśmian, Schulz, Witkacy, czy ostatnio Powszechna rozwiązłość. Schulz, egzystencja, literatura*). Profesor przeprowadził słuchaczy poprzez kolejne historyczne estetyki, ukazując zmiany w podejściu do emocji. Łączył przy tym zagadnienia literackie z najnowszymi teoriami afektów i *neuroscience*. Seminarium prowadzone było w sposób niezwykle żywo i zachęcający doktorantów do dyskusji.

W godzinach popołudniowych odbywały się warsztaty prowadzone przez doktor Romę Sendykę (UJ), doktor Luizę Nader (UW) oraz profesora Pawła Próchniaka (UP/KUL). Roma Sendyka (badaczka teorii literatury i kultury, autorka publikacji *Nowoczesny esej*) przeprowadziła z doktorantami próbę afektywnej analizy „nie-miejsca pamięci” (*les non-lieux de la memoire*), a więc nieoznaczonych i nieupamiętnionych przestrzeni zagłady. Warsztaty oparte były na pracy z tekstem oraz na prezentacjach audiowizualnych. Z kolei zajęcia doktor Luizy Nader (historyka sztuki, autorki pracy *Konceptualizm z PRL*) opierały się na interpretacji dzieła Władysława Strzemińskiego – cyklu kolaży *Moim przyjaciółom Żydom*. Uczestnicy warsztatów usiłowali zrekonstruować perspektywę artysty w paradygmacie „pamiętania afektywnego”. Oczekiwania literaturoznawców zaspokoił wreszcie profesor Próchniak (autor studiów literackich *Pęknięty płomień. O pisarstwie Tadeusza Micińskiego, Modernizm: ciemny nurt, czy Wiersze na wietrze*), proponując na swoich zajęciach pracę z tekstem poetyckim. Wspólnie z doktorantami dokonał analizy wiersza Stanisława Balińskiego *De passage à Paris* w optyce teorii afektów i badań nad pamięcią.

Każdy dzień zajęć zamykały wieczorne panele doktoranckie. Wystąpienia doktorantów skupione były wokół problematyki afektów i zmysłów w odniesieniu do pamięci, miejsc/krajobrazów afektywnych i miejsc pamięci oraz afektów w literaturze, sztuce i kulturze. Panelom zawsze towarzyszyła żywa i długa dyskusja. Doktoranci musieli stawić czoła surowym, wnikliwym ocenom i uwagom grona profesorskiego, a także udzielić wyczerpujących odpowiedzi na pytania zadawane przez kolegów i koleżanki. Jednocześnie prelegenci otrzymywali wiele cennych sugestii, które zapewne wykorzystają w swojej dalszej pracy badawczej.

Ostatniego dnia miało również miejsce spotkanie z redaktorami serii „Nowa Humanistyka” i autorami monografii (Ryszardem Nyczem, Katarzyną Bojarską

oraz Pawłem Mościckim) oraz prezentacja pierwszych tomów serii. Uwieńczeniem wieczoru było wspólne ognisko pożegnalne.

III Transdyscyplinarna Szkoła Letnia była niewątpliwie wydarzeniem inspirującym i angażującym poznawczo. Doktoranci mieli okazję poznać osobiście wielu wspaniałych naukowców oraz wymienić doświadczenia z kolegami i koleżankami z innych ośrodków. Nie bez znaczenia okazała się tegoroczna lokalizacja szkoły – zakwaterowanie na terenie Zespołu Zamkowo-Parkowego oraz zajęcia odbywające się w salach Zamku (Sala Bankietowa, Salon Zielony, Salon Muzyczny) sprzyjały aktywności intelektualnej i integracji młodych badaczy, tworząc znakomitą atmosferę.

Jarosław Szlązak

Dobre i złe praktyki akademickie – debata o etyce w nauce

15 kwietnia 2013 roku w sali obrad Rady Wydziału Humanistycznego UMCS odbyła się debata poświęcona etyce w nauce. Jej organizatorem był Instytut Bibliotekoznawstwa i Informatyki UMCS, stowarzyszenie Obywatele Nauki oraz Studenckie Koło Informatyki UMCS „Palimpsest”. Do udziału w debacie zaproszono: dr hab. Małgorzatę Kowalewską, reprezentującą Zakład Historii Filozofii Starożytnej i Średniowiecznej UMCS, prof. dr hab. Lesława Hostyńskiego z Zakładu Etyki UMCS, dr. Jarosława Saka z Zakładu Etyki i Filozofii Człowieka Uniwersytetu Medycznego w Lublinie, dr. Łukasza Niesiołowskiego-Spano z Zakładu Historii Starożytnej UW, będącego jednocześnie członkiem stowarzyszenia Obywatele Nauki, oraz dr. Sebastiana Kawczyńskiego, prezesa zarządu Plagiat.pl Sp. z o.o.

Wśród wielu wątków poruszanych w debacie jako pierwszy pojawił się etos profesora. Jak zauważono, w epoce „kryzysu zaufania społecznego”, upadku autorytetów, osoby z tytułem profesora czy doktora wciąż cieszą się poważaniem w społeczeństwie. Jednak w środowisku naukowym prestiż upada „od środka”. Wpływ na to ma przyzwolenie na mierność w pracach naukowych, obecność w środowisku ludzi, którzy nie powinni się tam znaleźć (np. tzw. marcowi doktorzy), masowość studiów wyższych, brak wśród profesorów prawdziwych mistrzów. W konsekwencji prowadzi to do sytuacji, w których nie tylko młodzi adepci nauki decydują się na łamanie prawa w postaci plagiatu. Czym jednak jest plagiat i jak walczyć z tą niechlubną praktyką? Na te pytania w dalszej części spotkania próbowali znaleźć odpowiedź zaproszeni goście.

Po żarliwej dyskusji ustalono, że plagiat to przestępstwo polegające na każdorazowym przywłaszczeniu sobie czyjegoś tekstu, definicji, interpretacji etc. i podania ich jako własne. Jako przestępstwo powinno się je ścigać sędownie, jednak organ ten nie dysponuje odpowiednimi instrumentami i rozwiązaniami prawnymi, by czynić to w sposób prawidłowy. Walczyć z plagiatem można tylko

na uczelniach. Dużą rolę w tym mają relacje profesor – student, mistrz – uczeń, przy czym ta druga forma relacji należy już raczej do rzadkości. Obecnie w środowisku naukowym dostrzega się presję czasu. Dotyczy ona zarówno pracowników naukowych, jak i studentów. Dawniej profesor (mistrz) znał swojego studenta (ucznia) i poświęcał mu dużo czasu. Interesował się nie tylko jego pracą naukową, ale i zainteresowaniami, życiem prywatnym. Miał czas, by przyjrzeć się jego dokonaniom, pokazać, że zajmowanie się nauką jest czymś ciekawym, pozwalającym spełnić się społecznie. Przy tym wszystkim był osobą charakteryzującą się odpowiednią postawą i posiadającą kompetencje odpowiednie do wykonania tego zadania. Współcześnie na pracownikach naukowych ciąży presja efektów pracy naukowej osiągniętych w określonym czasie. Jak przyznali dyskutanci, w naukach humanistycznych niekiedy nie jest on wystarczający. W tempie budowania dorobku naukowego, opartego na systemie punktowym, brakuje czasu na poświęcenie uwagi studentowi, uczenie go odpowiednich postaw, tworzenie mechanizmów wykrywania i zwalczania niesamodzielności w pracy naukowej. A pokusy związanych z rozwojem Internetu jest coraz więcej.

Jednocześnie zwiększa się stopień wykrywalności tego typu przestępstw. Środowisko akademickie postanowiło walczyć z plagiatem prac dyplomowych. W porozumieniu z prywatnymi firmami wykorzystuje systemy informatyczne mające wychwytywać zapożyczenia pochodzące z innych prac. Samo cytowanie innych osób (w tym źródeł) nie jest zabronione. Jeden z dyskutantów zwrócił uwagę na definicję pracy magisterskiej i licencjackiej, które nie są traktowane jako prace naukowe, lecz stanowią rozprawy ćwiczeniowe ukazujące w praktyczny sposób wiedzę i umiejętności studenta wyniesione ze studiów. Jako przykład przytoczono wykorzystanie systemów antyplagiatowych w Norwegii, gdzie wykorzystuje się je do badania erudycyjności studentów. W dyskusji zaznaczono, że program antyplagiatowy stosowany jest w środowisku studentów i doktorantów, a nie pracowników naukowych, których ten problem również dotyczy.

Pracownicy naukowcy częściej stosują tak zwany autoplagiat. Nie jest on przestępstwem, bo nie można siebie samego okraść z własności intelektualnej, jednak od niedawna jest on traktowany jako coś nieetycznego, szczególnie jeżeli powielanie własnych prac ma służyć uzyskaniu tytułu naukowego. Nie można przecież nagradzać kogoś dwa razy za to samo.

Jeżeli chodzi o plagiat i autoplagiat to opinia społeczna, pokrywająca się niejednokrotnie z praktyką niektórych środowisk naukowych, jest bardzo liberalna. Tą kwestią zajęto się podczas otwartej dyskusji, w której udział wzięli obecni na sali słuchacze. Jednym z nich był prof. dr hab. Grzegorz Gładyszewski, członek Zespołu do Spraw Dobrych Praktyk Akademickich. Stwierdził on, że organizacja, w której działa, powinna zmienić raczej nazwę na „do Spraw Złych Praktyk”, ponieważ od daty powstania (15.06.2012) zajmowała się stoma sprawami doty-

czącymi negatywnych procesów dotyczących środowiska akademickiego, w tym plagiatami i autoplajiatami. Prof. Gładyszewski zwrócił uwagę na działanie komisji dyscyplinarnych powoływanych na uczelniach w celu zwalczania tego typu procedur, które zamiast jednoznacznego potępienia i wymierzania surowej kary orzekają jej najmniejszy wymiar – upomnienia, starając się przy tym utrzymać wszystko w tajemnicy.

Powodem takiego zachowania/zjawiska jest hermetyczność środowiska i (nie-nazwane wprost) kumoterstwo. Nawet w wypadku oceniania złych prac magisterskich, rozpraw doktorskich czy habilitacyjnych, gdy cała opinia o nich jest negatywna, konkluzja wypada pozytywnie. Mało który pracownik naukowy ma odwagę zatrzymać proces nadania stopnia czy tytułu naukowego dla podopiecznego kolegi po fachu, nawet jeżeli ma duże obiekcje dotyczące jakości pracy. W celu walki z tego typu praktykami powstała nowa ustawa dotycząca szkolnictwa wyższego, która wchodzi na polskie uczelnie od 30 września 2013 roku. Wśród jej ustaw dotyczących poruszanych w dyskusji problemów ma być między innymi jawność opinii dotyczących prac doktorskich i habilitacyjnych. Czy jednak ustawa wyruguje ten problem z uczelni? Pozostaje to kwestią dyskusyjną.

Wśród innych problemów, wpływających na poziom etyki w środowisku akademickim, jest obniżający się z roku na rok poziom studentów. Młodzież kończąca licea niejednokrotnie reprezentuje „żenująco niski poziom”. W takich warunkach pracę na studiach trzeba zaczynać na poziomie „zero lub nawet minusowym”, jak komentują pracownicy uczelni. W przeciwnym razie studenci będą narażeni na egzaminy komisyjne, co może skutkować rezygnacją przez nich ze studiów na tej uczelni lub w ogóle. Przy niżu demograficznym i walce o etaty nauczycieli akademickich wiele ośrodków decyduje się na obniżenie poziomu z przyczyn finansowych.

Na aspekt materialny zwrócono uwagę także w odniesieniu do studiów doktoranckich. Studia humanistyczne (jak wcześniej była o tym mowa) są czasochłonne. Wczytywanie się w literaturę czy kwerendy archiwalne zabierają wiele czasu. W sytuacji, gdy doktorant pozbawiony jest środków do życia (jeżeli dostaje stypendium to jest ono i tak niewystarczające, by się utrzymać i rozwijać naukowo, szczególnie gdy posiada rodzinę) musi pracować, co dodatkowo zabiera czas. Powoduje to sytuację, w której młodzi ludzie niejednokrotnie ulegają pokusie plagiatowania osób z uznanym dorobkiem naukowym (czego ofiarą padł jeden z dyskutantów). Sytuację dodatkowo utrudnia obowiązek prowadzenia przez doktorantów zajęć, za które nie pobierają oni żadnego wynagrodzenia. Wkład czasu i energii poświęconych w przygotowanie się do nich odbywa się kosztem pracy doktorskiej. W takich przypadkach doktoranci niejednokrotnie rezygnują z czasochłonnych metod dydaktycznych, które mogłyby rozwijać w studencie potrzebę samodzielności pracy naukowej. Rozwiązaniem byłaby zapewne zmiana zakresu obowiązków stawianych przed doktorantem lub zwiększenie kwoty stypendialnej.

Należy mieć nadzieję, że dyskusja na temat etycznego postępowania w pracy naukowej nie ustanie wraz z zakończeniem debaty, a problematyka podjęta podczas spotkania stanie się obiektem pogłębionej refleksji oraz praktycznych, długofalowych i skutecznych działań ze strony środowiska naukowego.

Noty personalne autorów

Ewa Domańska – profesor Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, *visiting associate professor* na Stanford University. Autorka i redaktor książek prezentujących najnowsze nurty w humanistyce i naukach społecznych, m.in. *Historia egzystencjalna. Krytyczne studium narratywizmu i humanistyki zaangażowanej* (2012); *French Theory w Polsce* (z Mirosławem Lobą, 2010), *Teoria wiedzy o przeszłości na tle współczesnej humanistyki* (2010), *Historie niekonwencjonalne. Refleksja o przeszłości w nowej humanistyce* (2006), *Mikrohistorie: spotkania w międzyświatach* (1999, 2005). W swoich badaniach zajmuje się niekonwencjonalnymi tendencjami w naukach historycznych, multidyscyplinarnym podejściem do budowania wiedzy o przeszłości, a także porównawczą teorią nauk humanistycznych i społecznych w perspektywie humanistyki ekologicznej oraz posthumanistyki.

Anna Ziębińska-Witek – doktor habilitowany, pracuje w Instytucie Kulturoznawstwa Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Historyk-metodolog, zajmuje się teoretycznymi problemami wiedzy o przeszłości oraz problematyką reprezentacji Holokaustu w werbalnych i wizualnych dyskursach kultury współczesnej. Autorka wielu publikacji, w tym dwóch książek: *Holocaust. Problemy przedstawiania* (Lublin 2005) i *Historia w muzeach. Studium ekspozycji Holokaustu* (Lublin 2011) oraz przekładu studium Berela Langa *Nazistowskie ludobójstwo. Akt i idea* (Lublin 2006). Stypendystka Fundacji Kościuszkowskiej (United States Holocaust Memorial Museum, Washington DC) oraz Fundacji Fulbrighta (Princeton University).

Łukasz Babula – absolwent historii UMCS, doktorant w Zakładzie Kultury i Historii Żydów w Instytucie Kulturoznawstwa UMCS w Lublinie. Zainteresowania naukowe: cmentarze, kultura materialna Żydów, sztuka sepulkralna, mała architektura sakralna. Członek kilku organizacji zajmujących się ochroną,

porządkowaniem i renowacją cmentarzy w Polsce i za granicą. Obecnie, oprócz rozprawy doktorskiej, przygotowuje książkę o kapliczkach, figurach i krzyżach przydrożnych z terenu Ziemi Hłżeckiej.

Olga Bartosiewicz – doktorantka w Instytucie Filologii Romańskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Przygotowuje rozprawę doktorską na temat twórczości rumuńskiego autora żydowskiego pochodzenia Benjamina Fundoianu (1898–1944). W centrum jej zainteresowań badawczych znajdują się kultura i historia Rumunii XX i XXI wieku. Redaktor działu rumuńskiego na portalu balkanistyka.org.

Ewa Bulisz – absolwentka filologii polskiej (specjalizacja nauczycielska, logopedyczna, redaktorsko-medialna) oraz kulturoznawstwa i stosunków międzynarodowych na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Doktorantka w Zakładzie Historii Języka Polskiego i Dialektologii w IFP UMCS. Swoje badania koncentruje na medioznawstwie wpisującym się w nurt badań genologii lingwistycznej. Ponadto w jej kręgu zainteresowań mieszczą się globalne i regionalne procesy kulturowe oraz komunikacja w środowisku wirtualnym.

Anna Cieślak – magister filologii polskiej, doktorantka w Zakładzie Antropologii Literatury na Wydziale Filologii Polskiej i Klasycznej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Jej zainteresowania koncentrują się na figurze Golema w prozie XX wieku. Wywodzącą się z kultury żydowskiej postać traktuje jako reprezentację jednostki poddanej reifikującym ją nowoczesnym mechanizmom. Publikowała m.in. w „Poznańskich Studiach Polonistycznych” i „Studentkich Zeszytach Naukowych Instytutu Filologii Słowiańskiej UJ”.

Marcin Dziwisz – doktorant w Zakładzie Języka Rosyjskiego Instytutu Filologii Słowiańskiej UMCS. Prowadzi badania związane z przekładem literatury *fantasy*. Jego zainteresowania badawcze skupiają się na sposobach językowej kreacji elementów świata przedstawionego w tego typu utworach oraz ich przekazywaniu w tekstach przekładów. W kręgu zainteresowań badawczych znajdują się także onomastyka słowiańska, historia języka rosyjskiego oraz zagadnienia komunikacji międzykulturowej.

Zuzanna Gawrońska – absolwentka filozofii i filologii angielskiej UMCS, doktorantka z Zakładzie Literatury Angielskiej Instytutu Anglistyki. Obecnie przygotowuje rozprawę doktorską na temat poetyki ideotopii w literaturze *science fiction* na przykładzie powieści Stanisława Lema oraz Philipa K. Dicka. W swoich badaniach zajmuje się zagadnieniami adaptacji filmowo-literackich, utopianizmem oraz literaturą *science fiction*. Jest współorganizatorką dwóch konferencji między-

narodowych oraz aktywnym członkiem Utopian Studium Society/ Europe i Koła Naukowego Doktorantów WH UMCS.

Magdalena Górecka – absolwentka filologii polskiej UMCS w Lublinie, obecnie doktorantka w Zakładzie Literatury Współczesnej, gdzie przygotowuje pracę na temat historii alternatywnych w polskiej powieści po 1989 roku. Członek redakcji „Acta Humana”, autorka artykułów naukowych i krytycznoliterackich, aktywnie uczestniczy też w pracach zespołu badawczego Geopoetyka w IBL PAN.

Filip Gończyński-Jussis – absolwent historii na UW (licencjat) i UMCS (magisterium), doktorant w Zakładzie Historii Najnowszej w Instytucie Historii UMCS. Autor kilku artykułów naukowych wydanych w publikacjach pokonferencyjnych. Badawczo interesuje się dwudziestowieczną propagandą i działalnością organizacji masowych oraz historią najnowszą regionu lubelskiego.

Małgorzata Kowalewska – absolwentka socjologii na Uniwersytecie Warszawskim, filmoznawca, doktorantka Interdyscyplinarnych Studiów Doktoranckich na kierunku kulturoznawstwo w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej. Specjalizuje się w zagadnieniach z zakresu nowych mediów i odżywiania. Trener w projekcie „Strefa Młodzieży”. Sekretarz redakcji czasopisma naukowego „Kultura Popularna”.

Katarzyna Kraczoń – absolwentka filologii polskiej i kulturoznawstwa, doktorantka w Instytucie Kulturoznawstwa UMCS. Przygotowuje rozprawę doktorską na temat semiotyki gestów rytualnych w polskiej kulturze tradycyjnej. Współredaktor tomu pokonferencyjnego *Jan Pocek – poeta, co śpiewał i oral*, autorka kilkunastu tekstów publikowanych w tomach pokonferencyjnych oraz w takich czasopismach, jak „Przegląd Religioznawczy”, „Twórczość Ludowa”, „Literatura Ludowa”, „LUD”, „Okolice”. Redaguje „Acta Humana” oraz portal kulturaludowa.pl. Interesuje się komunikacją kulturową, semiotyką, sztuką i literaturą ludową.

Barbara Minczewska – doktorantka Uniwersytetu Tor Vergata w Rzymie. Pisze pracę doktorancką badającą potencjał krytyczny dystopii w najnowszym teatrze politycznym. Absolwentka Wiedzy o Teatrze i Dramatologii na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Publikowała w czasopismach „Notatnik Teatralny”, „Teatr”, „Tygiel Kultury”, „Nietak-t” i „Quaderni del Premio Letterario Giuseppe Acerbi”.

Magdalena Niekra – absolwentka filologii polskiej ze specjalnością nauczycielską i logopedyczną na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie oraz studiów podyplomowych w zakresie neurologopedii. Obecnie jest doktorant-

ką w Zakładzie Literatury Pozytywizmu i Młodej Polski UMCS. Należy do Koła Naukowego Doktorantów oraz Polskiego Towarzystwa Logopedycznego.

Mariusz Polowy – doktorant w Zakładzie Pozytywizmu i Młodej Polski UMCS. Zajmuje się fantastyką na polskim gruncie literackim przełomu XIX i XX wieku. W swoich badaniach analizuje reprezentującą fantastykę grozy twórczość literacką Stefana Grabińskiego.

Ewelina Stanios – absolwentka filologii polskiej UMCS i studiów podyplomowych z wiedzy o kulturze w IKP UW, obecnie doktorantka w Zakładzie Literatury Pozytywizmu i Młodej Polski IFP UMCS. Przygotowuje rozprawę dokorską przedstawiającą ujęcia Bizancjum w literaturze polskiej od Młodej Polski do współczesności. Uczestniczka wielu krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych, autorka publikacji naukowych i krytycznoliterackich opublikowanych w monografiach pokonferencyjnych i czasopismach (m.in. „Kresy”, „Literacje”). Członek redakcji „Acta Humana” i Koła Naukowego Doktorantów WH UMCS, sekretarz studiów doktoranckich w IFP UMCS.

Kamila Węglarska – doktorantka w Instytucie Kulturoznawstwa UMCS, w którym przygotowuje rozprawę dokorską *Marka miejsca a tożsamość kulturowa. Studium antropologiczne*, poświęconą markom miejsca i marketingowi jako fenomenom kulturowym. Absolwentka podyplomowych studiów w zakresie marketingu i zarządzania oraz programu MBA na Wydziale Zarządzania Politechniki Lubelskiej.

Martyna Wielewska-Baka – doktorantka Filologicznego Studium Doktoranckiego na Uniwersytecie Gdańskim. Studiowała filologię polską i filozofię. W roku 2011 uzyskała tytuł magistra na podstawie pracy *Wokół powieści postmodernistycznej. Problemy definicji gatunkowej*. Obecnie pisze pracę dokorską pod kierunkiem prof. UG, dr. hab. Macieja Michalskiego. Autorka kilku publikacji naukowych, sekretarz redakcji nowopowstającego na Wydziale Filologicznym UG czasopisma humanistycznego „Jednak Książki”.

Szanowni Państwo!

Serdecznie zapraszamy zarówno pracowników naukowych, jak i doktorantów do współpracy i prosimy o przysyłanie:

- ☞ **artykułów** naukowych z zakresu różnych dyscyplin humanistycznych;
- ☞ **recenzji książek** wydanych nie wcześniej niż na dwa lata przed zamknięciem numeru;
- ☞ **sprawozdań z imprez naukowych i kulturalnych, które odbyły się najpóźniej na rok przed zamknięciem numeru.**

Przyjmujemy teksty w wersji papierowej z załączoną na płycie CD wersją elektroniczną (pliki utworzone w programie Microsoft Word 1997–2003, rozszerzenie: *.rtf, *.doc). Prace należy dostarczyć osobiście do sekretarza redakcji lub przesłać na adres: Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, 20–031 Lublin, pl. M. Curie-Skłodowskiej 4a/12 z dopiskiem Koło Naukowe Doktorantów WH UMCS „Acta Humana”.

Prosimy o redagowanie tekstów według ustalonych wymogów edytorskich, tj.:

1. Format czcionki i strony: Times New Roman, 12 pkt., interlinia – 1,5; marginesy – 2,5 cm x 2,5 cm; tekst wyjustowany.

2. Długość tekstów: 10–12 stron (25 000 znaków ze spacjami) dla artykułów i 5–6 stron (15 000 znaków ze spacjami) dla recenzji i sprawozdań. [Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania tekstów.]

3. Przypisy w systemie tradycyjnym, łacińskim.

4. Cytaty w tekście zapisujemy w cudzysłowie (bez kursywy). Wydzielamy tylko cytaty dłuższe niż jedno zdanie, stosując do wydzielonego tekstu czcionkę 10 pkt. (interlinia 1).

UWAGA! Wszystkie artykuły muszą zawierać na końcu krótkie streszczenie (ok. 250 słów) w języku polskim oraz angielskim, a także notę personalną autora i dane kontaktowe. Doktoranci powinni ponadto załączyć recenzję swojego artykułu, sporządzoną przez pracownika naukowego (co najmniej ze stopniem doktora habilitowanego).

Informacje dotyczące myśli przewodniej kolejnych numerów, a także wymogów edytorskich oraz szczegółów funkcjonowania redakcji i czasopisma znajdują Państwo na stronie www.doktoranciwh.umcs.lublin.pl w zakładce „Acta Humana”.

**Wszelkie pytania prosimy kierować na adres:
redakcja.actahumana@poczta.umcs.lublin.pl**

